

L'ORÉAL: MPANGAJI BIDHAA NA UPANGAJI BIDHAA

Nilifika jioni ile, kwa wakati kamili, kwenye anwani niliyopewa, nikakuta watu wapatao ishirini wakipitia utaratibu uleule kama mimi — wamekuja kujifunza, na kuondoka, mwishoni, na cheti cha mahudhurio ambacho kwa wengi kingemaanisha vyeo na alama.

Siku ya kwanza ilikuwa mzunguko wa kujitambulisha — sisi ni nani, tumetoka wapi — na miongoni mwa waliokuwepo alikuwepo mtu wa Standa, mtu wa Upim, mtu wa shirika la reli la taifa, wa kituo cha televisheni cha mtaani, mtaalamu wa miwani, muuza matunda, mshauri wa biashara, wakala wa mauzo ya jibini, na mimi.

Nilijiuliza nimejiingiza katika nini, lakini nilikuwa nimeshalipa, na kama mpumbavu nikaona nimejifunga bao — angalau mwanzoni, kabla ya kusubiri kuona mambo yatakavyokwenda.

Kulikuwa na wakufunzi watatu, wanawake wawili na mwanamume mmoja, wastani wa umri kama miaka thelathini na mitano, wenye aina ya uzoefu unaosomeka vizuri kwenye wasifu wa kazi lakini si lazima umaanishe ujuzi halisi.

Walikuwa wameajiriwa kupitia Amazon na LinkedIn, na kwao lilikuwa jambo kubwa la fahari na hadhi kuwa sehemu ya mazingira ya kampuni ya kimataifa na kuweza kusema: sisi tunafundisha hapa.

Siku ya pili wakaanza kuonyesha slaidi za PowerPoint — nilihisi kama nimerudi katika mojawapo ya mikutano yangu ya Gillette — lakini nilitulia, nikaamua kuelewa kwanza na kuhukumu baadaye.

Siku ya tatu akatokea mkurugenzi mmoja wa shule, akaona ni wazo zuri kunichagua mimi na kunihoji mbele ya wote, karibu kana kwamba anajaribu kunibana — ingawa sikuweza kuelewa kwa nini.

Alikuwa amewahi kuwa meneja katika BIC FRANCE, naye aliidharau Gillette na kila mtu aliyehusiana nayo, moja kwa moja au vinginevyo.

Siku ya nne alirudi na mwanamke, CEO wa kampuni ya kimataifa iliyoendesha shule na kozi zake. Alikuwa kwenye dawati langu, akavuta kigoda, akaketi kando yangu. Hakusema lolote, alitazama tu madokezo niliyokuwa nikiandika katika daftari langu — pambetatu tupu, hakuna madokezo yoyote ya kweli.

Zilikuwa zimebaki siku mbili kuhitimisha kozi. Kila mtu alikuwa na furaha na ari, na mjadala wa kuzunguka meza uliponifikia mimi, wakaniuliza ninaonaje.

Hakuna lolote, nilijibu, na chumba kizima kikanyamaza.

Siku ya mwisho ilitubidi kutia saini ili kufunga mambo na kuchukua vyeti vyetu vya mahudhurio — diploma yenyewe ingefika kwa posta — na baada ya kutia saini niliaga nikaondoka.

Nilisimama mbele ya kanisa nikaingia. Lilikuwa limejaa, misa ilikuwa ikiendelea, na kozi ilikuwa imenifundisha jambo ambalo sikulijua: mabingwa wa kweli wa upangaji bidhaa walikuwa makasisi. Waliuza bila mtu yeyote kugundua kamwe, na walikuwa hodari kwa sababu hasa hawakuwahi hata kuionyesha bidhaa.

Nilikuwa nimetumia pesa nyingi, ilhali kilichohitajika ni kusoma historia tu, kama baba yangu alivyopendekeza. Kosa lililoje, kutomsikiliza.

Ferdinando